

[Chr. Christiansen.]

valget forelagte Oplysninger skønnes Arealet imidlertid ikke egnet til Anlæg af et Sindssygehospital som det paatænkte.“

Det Areal, der her er Tale om, vil jeg gerne nævne; det er Herregaarden „Bangsbo“s Arealer, som er beliggende i umiddelbar Nærhed af Frederikshavn By i et bakket Terræn med smukke Skove og ud til Kattestatstranden. Personligt maa jeg mene, at en saadan Plads netop vilde være egnet til et Sindssygehospital, og dertil kommer, at Frederikshavn er Vendsyssels største By og trods de særlige Forhold, der i øvrigt gælder i hele Vendsyssel, har ret gode Forbindelser til alle Sider. Hvis man ser paa de nuværende Sindssygehospitalers Beliggenhed, f. Eks. Middelfart, Nykøbing S., Vordingborg og maaske et Par til, synes det, som om de er placeret paa disse Steder paa Grund af, at der er særlig skønne Forhold der, som har været velegnede for den Sindssygebehandling, der har været disse Hospitalers Opgave, uden Hensyn til at de var placerede i en Udkant af det Landomraade, baade geografisk og trafikalt, som de skulde betjene, og egentlig maaske i højere Grad i en Udkant, end der kunde siges at være Tale om, hvis Frederikshavn blev valgt. Naar man har valgt netop disse Byer ved de tidligere Anlæg af Sindssygehospitaller, tror jeg det skyldes, som Kommissionen selv siger, at denne Naturens Skønhed har en vis Betydning for Sindssygeplejen. Derfor tillader jeg mig at henlede Opmærksomheden paa det naturskønne Areal, som Frederikshavn nu kan byde paa, og jeg gør det saa meget mere, som det sagkyndige Udvalg ikke nærmere har begrundet, hvorfor det tilbudte Areal ikke er egnet til Anlæg af et Sindssygehospital som det paatænkte.

Jeg maa maaske her indskyde, at denne Betænkning jo er udarbejdet under Besættelsen, og de Overvejelser, som dette sagkyndige Udvalg foretog, foregik i Besættelsestiden, og jeg kunde tænke mig, at Udvalget ved sit Besøg i Frederikshavn har været noget overvældet af alle de Indretninger af forskellig Slags, som Tyskerne havde belemret Frederikshavn med, men jeg haaber da ikke, at det har været den Salgs Ting, som har været afgørende med Hensyn til, at de „imidtild ikke har kunnet mene, at dette Areal var egnet“.

Jeg har med disse Bemærkninger gerne villet fremhæve denne Side af Sagen, og jeg forventer ogsaa, at den højtærede Indenrigsminister selv med det Forslag, der her foreligger for det høje Folketing, er beredt til at se nærmere paa Placeringen af det

Sindssygehospital, der efter Lovforslaget skal være i Nordjylland. Jeg haaber, at vi faar Lejlighed til grundigt at undersøge alle de Forhold, som hermed staar i Forbindelse, saaledes at dette Hospital kan faa en Beliggenhed, der svarer til de Ønsker og Haab, man fra mange Sider maatte have. Jeg vil derfor ogsaa for min Del anbefale dette Lovforslag til velvillig Behandling i et Udvalg.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg vil tro, at det kan være rigtigt og maaske ogsaa nyttigt indledningsvis at fastslaa, at Hovedindholdet af det Lovforslag, vi behandler i Øjeblikket, er: Nedbrydning af den Afdeling af Viborg Sindssygehospital, der rummes i det saakaldte gamle Tugthus, Gennemførelse af visse Nybygninger og Restaurationer af den tilbageværende Del af Viborg Sindssygehospital, Rejsning af et nyt Hospital i Nordjylland og Oprettelse af en børnepsykiatrisk Afdeling ved Sindssygehospitalet ved Risskov. Naar undertages det ærede Medlem Hr. Aidt maa jeg forstaa det saaledes, at samtlige ærede Ordførere har givet Tilslutning til dette Lovforslags Hovedindhold, og derfor takker jeg de ærede Ordførere.

Jeg skal derefter med nogle Ord beskæftige mig med visse af de Enkeltheder angaaende Forslagets Hovedindhold, som forskellige Medlemmer har omtalt.

Jeg skal da først sige til det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen, at man vel, naar man ser paa den nedsatte Kommissions Sammensætning, kan sige, at den har været præget af en vis Ensidighed, men det maa dog samtidig hævdes, at denne Ensidighed gik i Retning af en aldeles udpræget Sagkundskab, og jeg vil sige, at den Betænkning, som Kommissionen har afgivet, til sene Tider vil staa som Udtryk netop for denne Sagkundskab. Der er navnlig i Betænkning I, 1ste Afsnit, givet en Redegørelse for de Linier, hvorefter Fremtidens Sindssygevesen maa ordnes, som er af en saadan Art, at den vil kunne staa gennem lange Tider og være retningsgivende for Sindssygevesenets Ordning ikke alene her i Landet, men ogsaa ud over dette Lands Grænser. Jeg ved da ogsaa, at man rundt omkring i Verden har været meget stærkt interesseret i netop denne Del af Kommissionsbetænkningen. Men naturligvis, en saa udpræget Sagkundskab giver ogsaa — det indrømmer jeg det ærede Medlem — en vis Ensidighed.

Der kan let, som det ærede Medlem ogsaa var inde paa, være visse Sider af